

Debatten viste også, at der er behov for via lovgivning at gøre op med nøglecentrets ansvar. Ønsket var, at der skulle anlægges en forbrugermæssig synsvinkel på dette spørgsmål. Reguleringen skal give sikre, men samtidig enkle og brugervenlige systemer, og der skal findes en balance mellem beskyttelse af brugerne og afgrænsning af nøglecentrets ansvar. Man ønskede, at der etableres det fornødne lovgivningsmæssige grundlag for etablering af nøglecentre, der kan udbyde solide kvalitetsløsninger, og at der i denne lovgivning fastlægges klare regler for nøglecentrets ansvar og hæftelse i forbindelse med udstedelse af certifikater til brug i kombination med digitale signaturer.

Forskningsministeriet udsendte på baggrund af debatten i Folketinget i februar 1998 et udkast til et lovforslag om digitale signaturer i offentlig høring. Lovforslaget havde to hovedelementer. For det første et oplæg til en autorisationsordning indeholdende en række minimumskrav til digital signatur certifikater og til nøglecentre, der ønskede at opnå autorisation, og den blåstempling der ville ligge heri. Autorisationsordningen var kombineret med en restriktiv regulering af de autoriserede nøglecentres erstatningsansvar i situationer, hvor de offentligt regulerede minimumskrav ikke var overholdt i form af objektive ansvar for tab opstået som følge heraf.

For det andet indeholdt lovforslaget forslag til regulering af retsvirkningerne af anvendelse af digitale signaturer i form af en ligestilling af digitale signaturer med håndskrevne underskrifter. Lovforslaget indeholdt to alternative modeller for, hvordan sidstnævnte i praksis ville kunne gennemføres.

Høringssvarene til dette første lovudkast gjorde det klart, at der var behov for at bearbejde spørgsmålet om eventuel lovregulering af digitale signaturers retsvirkning på områder med formkrav, f.eks. krav om anvendelse af underskrift eller skriftlighed, yderligere. Høringsprocessen gjorde det også tydeligt, at overvejelserne om lovgivning herom ville have tæt sammenhæng med en række tværgående juridiske problemstillinger og bl.a. ville berøre den generelle formuerets-, aftale- og forbrugerskytelseslovgivning, som sorterer under Justitsministeriet.

Det blev derfor besluttet at foretaget en opdeling af arbejdet med at få gennemført lovgivning om anvendelsen af elektroniske signaturer og elektroniske signatur certifikater mellem Justitsministeriet og Forskningsministeriet, således at Justitsministeriet overtog ansvaret for regulering af problemstillingerne i tilknytning til retsvirkningerne af anvendelse af elektroniske signaturer. Med sigte herpå har Justitsministeriet bl.a. nedsat et udvalg, hvori også Forskningsmini-

steriet er repræsenteret, som nærmere skal overveje behovet for at lovgive om, i hvilket omfang elektroniske meddelelser kan/skal bruges på områder med formkrav som nævnt ovenfor, og om retsvirkningerne mellem afsender og modtager i visse nærmere afgrænsede situationer. Udvalgets arbejde er endnu ikke afsluttet.

Høringssvarene gjorde det desuden klart, at der var behov for en yderligere bearbejdning af lovforslagets bestemmelser om autorisation og erstatningsansvar og for at se disse i et internationalt perspektiv, ikke mindst fordi markedet for certifikater og elektroniske signaturer i vidt omfang vil være internationalt og præget af udbud af grænseoverskridende løsninger. En række af høringssvarene påpegede derfor også, at der var behov for at afbalancere den danske regulering i forhold til den regulering, der ville være gældende i andre lande, såfremt man ønskede at fremme, at der også her i landet blev etableret nøglecentre.

D. Den internationale udvikling

Fastlæggelse af rammer for elektroniske signaturer er ikke et isoleret dansk fænomen. Der er i vidt omfang tale om systemer, som skal kunne fungere også globalt, såfremt erhvervsliv og brugere fuldt ud skal kunne udnytte de fordele, systemerne giver.

Det er derfor også relevant at se på, hvor langt andre lande er kommet med hensyn til regulering af elektroniske signatur og hvilke initiativer, der er i støbeskeen i de forskellige internationale samarbejdsfora som f.eks. EU, FN, WTO og OECD.

På den internationale scene har de regulatoriske aktiviteter angående elektroniske signaturer primært været koncentreret omkring Det Internationale Handelskammer (ICC – the International Chamber of Commerce), OECD og UNCITRAL (United Nations Commission on International Trade Law) og EU.

EF-direktivet om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer

Direktivet blev endeligt vedtaget den 13. december 1999 og er en opfølgning på to meddelelser fra Kommissionen om elektronisk handel og om kryptering og digital signatur fra henholdsvis april og oktober 1997.

Hovedlinjerne i direktivet

Baggrunden for direktivet er, at Kommissionen er af den opfattelse, at det er en forudsætning for en acceleration af elektronisk handel, at der etableres betryggende rammer for, at man kan foretage juridisk bindende dispositioner via åbne net, som f.eks. Internettet, uden at afsender og modtager først skal aftale, hvordan man gør. Brug af elektronisk kommunikation